

[Elias Lauf.]

m. v. er bl. a. at bane vejen for en større tilflytning fra steder med ringere erhvervs-muligheder. Men man må huske på, at det ikke kan ske lige på én gang. Befolkningen bor jo meget spredt efter landets natur- og fangstforhold, og der findes mange mindre pladser, som klarer sig godt, og som er med i udviklingen, og der vil altid findes sådanne pladser også i fremtiden. Disse pladser må ikke glemmes, når det drejer sig om forbedring af boliger og erhvervsliv. Selv en lille forbedring af forholdene betyder uendelig meget for dem, og de har faktisk lige så meget ret til at kræve hjælp og støtte som bybefolkningen i Grønland.

Kysttrafikken har været under al kritik i lange tider. På en kyststrækning på ca. 2 000 km fra Kap Farvel til Thule opererer man med to kystskibe suppleret med to små kuttere, som alle er forældede og i højeste grad trænger til at afløses af mere driftssikre tidssvarende kystskibe. De to små kuttere har mere specielle opgaver, nemlig at befordre flypassagerer til og fra Sønder Strømfjord. Den almindelige passagerbefordring med de to gamle skibe går nogenlunde regelmæssigt fra Godthåb til Diskobugtens byer. Men fra Diskobugten og nordefter findes der ingen regelmæssig besejling. Det kan ske, at der ingen forbindelse er næsten en hel måned i den bedste tid af sejlsæsonen. Passagertrafikken bliver heller ikke bedre af, at et af kystskibene i længere tid må anvendes som rejsebåd ved ministerbesøg. I forbindelse med udviklingen kan grønlænderne ikke mere finde sig i at leve i isoleret tilstand. De vil lære landet og deres landsmænd andre steder nærmere at kende. Den nærmere kontakt mellem landets befolkning, som er en betingelse for bedre samarbejde, kan ikke realiseres, så længe forbindelserne mellem de beboede steder er så dårlige og uregelmæssige. En turistrejse for en grønlænder i selve landet kan vare meget længere end en turistrejse til Danmark. Kort sagt, de to nuværende kystskibe kan ikke længere udfylde deres opgave tilfredsstillende på grund af den stærkt voksende passagertrafik. Forbindelseslinjerne mellem beboede steder burde udbygges og organiseres snarest efter tidens krav, og samtidig bør de uforholdsmæssigt høje uensartede billetpriser reguleres.

I sin åbningstale omtalte den højtærede statsminister den forestående konference i Genève om retsordenen på havet. I redogørelsen udtalte statsministeren bl. a.:

„Regeringen vil på konferencen tilstræbe at nå frem til en ordning, som tilfredsstillter berettigede danske — herunder færøske og grønlandske — interesser, og som samtidig har mulighed for at vinde international anerkendelse.“

Denne udtalelse er til stor betryggelse for os, fordi vi derigennem atter er vidne til, at Danmark vil virkeliggøre sine forpligtelser over for Grønland. Når vi hidtil har været tilbageholdende med at fremkomme med udtalelser vedrørende udvidelse af fiskeriterritoriet ved Grønland, skyldes det ikke manglende interesse fra vor side. Tværtimod. Vi har ventet på den endelige afgørelse af kravet om udvidelse af fiskeriterritoriet ved Island og Færøerne. Vi har fælles interesse med de to lande. Hidtil har fremmede fiskere uhindret drevet et storstilet fiskeri tæt ved Grønlands kyster og taget maden fra landets befolkning for dens øjne. Forholdene i Grønland på dette område vil ikke blive bedre, medmindre vi får den samme fiskerigrænse som ved Island og Færøerne. Navnlig torskefiskeriet er af livsvigtig betydning for grønlænderne, og det er afhængigt af, hvorledes der fiskes, fredes og rationeres på fiskebankerne omkring Island. Når temperaturen ved Grønlands kyster er lav, er torsken nemlig henvist til at gyde på fiskebankerne omkring Island. Det har fiskeribiologerne konstateret. At støtte islændingene i deres bestræbelser for udvidet fiskerigrænse er det samme som at forsvare grønlændernes interesser.

Bedre udnyttelse af udbyttet ved sæl- og hvalfangst er et andet af tidens brændende spørgsmål. Hvert forår bliver der nemlig nedlagt mange sæler og hvaler, så mange, at fangerne ikke kan afsætte hele deres fangstudbytte, som de møjsommeligt og med for dem store udgifter har erhvervet sig. Grønlænderne har jo ikke tilstrækkeligt med penge til at købe kød for i store portioner og ingen kølehuse til at opbevare det i. På den måde går der meget kød til spilde hvert eneste år, hvilket er et betydeligt tab for sælfangerne. Den eneste hvalfangststation i Grønland, som ellers har forsynet hele Vestgrønland med hvalkød, er nu